



EVROPSKÁ UNIE

EVROPSKÝ PARLAMENT

RADA

Brusel 11. října 2023
(OR. en)

2021/0406 (COD)

PE-CONS 34/23

POLCOM 124
COMER 78
IA 151
CODEC 1136

PRÁVNÍ PŘEDPISY A JINÉ AKTY

Předmět: NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY o ochraně Unie
a jejích členských států před hospodářským nátlakem třetích zemí

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2023/...

ze dne ...

o ochraně Unie a jejích členských států před hospodářským nátlakem třetích zemí

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 207 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem¹,

¹ Postoj Evropského parlamentu ze dne 3. října 2023 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Podle čl. 3 odst. 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“) Unie ve svých vztazích s okolním světem zastává a podporuje své hodnoty a zájmy a přispívá k ochraně svých občanů, a mimo jiné k solidaritě a vzájemné úctě mezi národy a k přísnému dodržování a rozvoji mezinárodního práva, včetně dodržování zásad Charty Organizace spojených národů (dále jen „Charta OSN“).
- (2) Podle čl. 21 odst. 1 prvního pododstavce Smlouvy o EU spočívá činnost Unie na mezinárodní scéně na zásadách, mezi které patří právní stát, zásady rovnosti a solidarity a dodržování zásad Charty OSN a mezinárodního práva. Podle čl. 21 odst. 1 druhého pododstavce Smlouvy o EU Unie rovněž podporuje mnohostranná řešení společných problémů.
- (3) Podle článků 1 a 2 Charty OSN je jedním z cílů Organizace spojených národů rozvíjet mezi národy přátelské vztahy, mimo jiné v souladu se zásadou svrchované rovnosti.
- (4) Ustanovení čl. 21 odst. 2 Smlouvy o EU vyžaduje, aby Unie vymezovala a prováděla společné politiky a činnosti a usilovala o dosažení vysokého stupně spolupráce ve všech oblastech mezinárodních vztahů, mimo jiné ve snaze chránit své hodnoty, základní zájmy, nezávislost a celistvost, upevňovat a podporovat právní stát a zásady mezinárodního práva.

- (5) Deklarace zásad mezinárodního práva týkajících se přátelských vztahů a spolupráce mezi státy v souladu s Chartou OSN přijatá Valným shromážděním Organizace spojených národů (OSN) dne 24. října 1970 uvádí, že mezinárodní vztahy musí respektovat zásady svrchované rovnosti a nevměšování. Uvedená deklarace rovněž v souvislosti se zásadou týkající se povinnosti nevměšovat se do záležitostí, které patří do vlastní jurisdikce kteréhokoli státu, stanoví, že žádný stát nesmí použít nebo podnítit použití hospodářských, politických nebo jiných opatření s cílem donutit jiný stát, aby se podřídil, pokud jde o výkon jeho suverénních práv, a získat od něj jakoukoli jinou výhodu, což odráží mezinárodní obyčejové právo, a je tedy závazné ve vztazích mezi třetími zeměmi na jedné straně a Unií a jejími členskými státy na straně druhé. Kromě toho se pravidla mezinárodního obyčejového práva týkající se odpovědnosti státu za mezinárodně protiprávní chování odrážejí v člancích o odpovědnosti států za mezinárodně protiprávní chování (Articles on the Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts, dále jen „ARSIWA“), které přijala Komise OSN pro mezinárodní právo na svém padesátém třetím zasedání v roce 2001 a které Valné shromáždění OSN vzalo na vědomí v rezoluci 56/83. Tato pravidla jsou závazná ve vztazích mezi třetími zeměmi na jedné straně a Unií a jejími členskými státy na straně druhé.
- (6) Moderní propojená světová ekonomika zvyšuje riziko hospodářského nátlaku, neboť zemím poskytuje účinnější prostředky k takovému nátlaku, včetně hybridních prostředků. Je žádoucí, aby Unie přispívala k vytváření, rozvoji a vyjasňování mezinárodních rámců pro předcházení situacím hospodářského nátlaku a pro jejich odstraňování.

- (7) Ačkoli Unie vždy jedná v rámci mezinárodního práva, je nezbytné, aby měla k dispozici vhodný nástroj, který jí umožní odrazovat třetí země od hospodářského nátlaku a tomuto nátlaku čelit, aby byla chráněna práva a zájmy Unie a jejích členských států. Tak je tomu zejména v případě, kdy se třetí země vměšují do legitimních svrchovaných rozhodnutí Unie nebo členského státu tím, že uplatňují opatření, která ovlivňují obchod či investice, či hrozí jejich uplatněním s cílem předejít nebo dosáhnout ukončení, změny nebo přijetí určitého aktu ze strany Unie nebo členského státu, včetně vyjádření postoje orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie či členského státu. Taková opatření ovlivňující obchod nebo investice zahrnují nejen kroky učiněné na území dotčené třetí země, které mají účinky na jejím území, ale také kroky učiněné třetí zemí, a to i prostřednictvím subjektů ovládaných nebo řízených třetí zemí a přítomných v Unii, které poškozují hospodářskou činnost v Unii. Pojem „třetí země“ by měl být chápán tak, že zahrnuje nejen třetí stát, ale rovněž samostatné celní území nebo jiný subjekt mezinárodního práva, protože i tyto subjekty jsou schopny vyvíjet hospodářský nátlak. Použití tohoto pojmu a uplatňování tohoto nařízení nemají žádný dopad na svrchovanost. Kromě toho by toto nařízení mělo být uplatňováno v souladu s postojem Unie ve vztahu k dotčené třetí zemi.

- (8) Cílem tohoto nařízení je zajistit účinnou, účelnou a rychlou reakci Unie na hospodářský nátlak. Jeho cílem je zejména odrazovat od hospodářského nátlaku na Unii nebo členský stát a umožňuje v krajním případě Unii, aby čelila hospodářskému nátlaku přijetím reakčních opatření Unie. Tímto nařízením nejsou dotčeny stávající nástroje Unie a mezinárodní dohody uzavřené Unií ani opatření přijatá na jejich základě v oblasti společné obchodní politiky, jež jsou v souladu s mezinárodním právem, a jiné politiky Unie.
- (9) Hospodářský nátlak třetích zemí se může zaměřovat na zahraničněpolitická opatření Unie nebo členského státu a rozhodnutí o existenci hospodářského nátlaku a reakce na něj mohou mít významné důsledky pro vztahy se třetími zeměmi. Je nezbytné zajistit konzistentní reakce v různých, ale souvisejících oblastech politiky. Tímto nařízením nejsou dotčena případná opatření Unie podle zvláštních ustanovení hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o EU, která by měla být náležitě zohledněna při zvažování jakékoli reakce na hospodářský nátlak třetí země.

- (10) Hospodářský nátlak třetí země vůči členskému státu má dopad na vnitřní trh Unie a na celou Unii. Členské státy samy o sobě nemohou čelit hospodářskému nátlaku třetích zemí prostřednictvím opatření spadajících do oblasti společné obchodní politiky. Vzhledem k výlučné pravomoci, kterou Unii svěřuje článek 207 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“), může jednat pouze Unie. Navíc členské státy jakožto odlišné subjekty podle mezinárodního práva nemusí být oprávněny činit protiopatření proti hospodářskému nátlaku třetích zemí na Unii. Proto je nezbytné, aby prostředky k účinnému dosažení těchto cílů byly vytvořeny na úrovni Unie. Tímto nařízením není dotčeno rozdělení pravomocí mezi Uníí a členskými státy.

- (11) V souladu se zásadou proporcionality je pro vytvoření účinného a komplexního rámce pro reakci Unie na hospodářský nátlak nezbytné a vhodné stanovit pravidla pro přezkum a rozhodování ve věci hospodářského nátlaku třetích zemí a reakci na něj. Reakčním opatřením Unie by měl předcházet přezkum faktů, rozhodnutí o existenci hospodářského nátlaku, a pokud možno úsilí o nalezení řešení ve spolupráci s dotčenou třetí zemí, hodlá-li tato třetí země rovněž jednat v dobré víře. Veškerá opatření uložená Unií by měla být přiměřená a neměla by přesahovat újmu způsobenou Unii. Kritéria pro výběr a návrh reakčních opatření Unie by měla zohledňovat zejména účinnost reakčních opatření Unie s ohledem na jejich schopnost přimět třetí zemi k ukončení hospodářského nátlaku a nápravě újmy způsobené Unii, je-li požadována, a potřebu zabránit vedlejším účinkům, nepřiměřené administrativní náročnosti a zátěži a nákladům zejména pro hospodářské subjekty Unie nebo je minimalizovat, jakož i zájem Unie. Toto nařízení proto nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení sledovaných cílů, v souladu s čl. 5 odst. 4 Smlouvy o EU.
- (12) Veškeré kroky učiněné Unií na základě tohoto nařízení by měly být v souladu s mezinárodním právem, včetně mezinárodního obyčejového práva. Mezi mezinárodními dohodami uzavřenými Unií a členskými státy je základním kamenem mnohostranného obchodního systému založeného na pravidlech Dohoda o zřízení Světové obchodní organizace (WTO). Je proto důležité, aby Unie tento systém, jehož je WTO jádrem, nadále podporovala a aby využívala její systém řešení sporů tam, kde je to vhodné.

- (13) Mezinárodní obyčejové právo, jak jej odráží článek 22 a články 49 až 53 ARSIWA, umožňuje při splnění určitých podmínek, jako jsou přiměřenost a předchozí oznámení, uložit protiopatření, totiž opatření, jež by jinak byla v rozporu s mezinárodními závazky poškozené strany vůči zemi odpovědné za porušování mezinárodního práva a jejichž cílem je dosáhnout ukončení tohoto porušování nebo jeho nápravy. Reakční opatření Unie by proto mohla v případě potřeby spočívat nejen v opatřeních, která jsou v souladu s mezinárodními závazky Unie, ale také v neplnění mezinárodních závazků vůči dotčené třetí zemi, pokud hospodářský nátlak třetí země představuje mezinárodně protiprávní chování. Podle mezinárodního práva mají být protiopatření v souladu se zásadou proporcionality úměrná utrpěné újmě s přihlédnutím k závažnosti mezinárodně protiprávního chování a k dotčeným právům. V tomto ohledu je újma způsobená Unii nebo členskému státu podle mezinárodního práva chápána tak, že zahrnuje újmu způsobenou hospodářským subjektům Unie.

- (14) Pokud hospodářský nátlak představuje mezinárodně protiprávní chování, měla by Unie, je-li to vhodné, od dotčené třetí země požadovat kromě ukončení hospodářského nátlaku rovněž nápravu jakékoli újmy způsobené Unii, a to v souladu s článkem 31 a články 34 až 39 ARSIWA. V případě, že Unie obdrží odškodnění za újmu, kterou utrpěly hospodářské subjekty Unie, může Unie, je-li to vhodné, a v rozsahu, v jakém je to možné, zvážit převedení tohoto odškodnění na hospodářské subjekty Unie, které utrpěly ztrátu v důsledku hospodářského nátlaku.

- (15) Podle mezinárodního práva je nátlak zakázaným, a tedy protiprávním chováním, pokud země zavede opatření, jako jsou obchodní nebo investiční omezení, aby si od jiné země vynutila jednání nebo nečinnost, které tato země není podle mezinárodního práva povinna provádět a které spadá pod její svrchovanost, pokud nátlak dosáhne určité kvalitativní nebo kvantitativní prahové hodnoty, a to v závislosti jak na sledovaných cílech, tak na použitých prostředcích. Komise a Rada by měly vzít v potaz kvalitativní a kvantitativní kritéria, která pomohou určit, zda se třetí země vměšuje do legitimních svrchovaných rozhodnutí Unie nebo členského státu a zda její činnost představuje hospodářský nátlak, který vyžaduje reakci Unie. Mezi těmito kritérii by měly být prvky, které kvalitativně i kvantitativně charakterizují zejména formu, účinky a cíl opatření, která třetí země zavádí. Uplatňování těchto kritérií by zajistilo, aby se toto nařízení vztahovalo pouze na hospodářský nátlak s dostatečně závažným dopadem, nebo pokud hospodářský nátlak spočívá v hrozbě, pouze na věrohodnou hrozbu. Kromě toho by Komise a Rada měly důkladně přezkoumat, zda třetí země nesleduje legitimní důvod, neboť jejím cílem je podporovat mezinárodně uznávaný zájem, jako je mimo jiné zachování mezinárodního míru a bezpečnosti, ochrana lidských práv, ochrana životního prostředí či boj proti změně klimatu.

- (16) Chování třetích zemí je podle mezinárodního obyčejového práva chápáno tak, že zahrnuje všechny formy jednání nebo opomenutí, včetně hrozeb, které lze státu přičítat podle mezinárodního obyčejového práva. Ustanovení čl. 2 písm. a) a článků 4 až 11 ARSIWA potvrzují, že mezinárodní obyčejové právo považuje za chování státu zejména: jednání jakéhokoli státního orgánu, osoby nebo subjektu, který není státním orgánem, ale je podle práva tohoto státu zmocněn k výkonu pravomocí orgánu veřejné správy; jednání orgánu, který dal určitému státu k dispozici jiný stát; jednání osoby nebo skupiny osob, které konají na základě pokynů daného státu nebo pod jeho vedením či kontrolou; jednání osoby nebo skupiny osob, které vykonávají pravomoci orgánu veřejné správy v nepřítomnosti nebo při selhání úředních orgánů a za okolností, které vyžadují výkon těchto pravomocí orgánu veřejné správy, a jednání, které stát uznává a přijímá jako své vlastní.
- (17) Komise by měla přezkoumat, zda opatření třetí země představuje hospodářský nátlak. Komise by měla tento přezkum provést na základě informací získaných od jakéhokoli spolehlivého zdroje, včetně fyzických a právnických osob, Evropského parlamentu, členského státu nebo odborů. Při rozhodování o tom, zda třetí země uplatňuje nebo hrozí, že bude uplatňovat opatření ovlivňující obchod nebo investice, jež představují hospodářský nátlak, by posouzení Komise a Rady mělo vycházet z faktů.

- (18) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení a s ohledem na jedinečnou povahu hospodářského nátlaku ovlivňujícího obchod a investice by měly být Radě svěřeny prováděcí pravomoci k rozhodování o existenci hospodářského nátlaku, a zda je vhodné požadovat nápravu újmy způsobené Unii. Svěření prováděcích pravomocí Radě řeší okolnosti vyplývající z hospodářského nátlaku a je na ně omezeno a nelze je považovat za precedens.

- (19) Po přezkoumání Komisí a v případě, že Komise dospěje k závěru, že opatření třetí země představuje hospodářský nátlak, by Komise měla Radě předložit návrh prováděcího aktu, kterým se rozhoduje, že opatření třetí země splňuje podmínky existence hospodářského nátlaku. Do tohoto návrhu by Komise měla rovněž zahrnout orientační lhůtu pro posouzení Komise, zda jsou splněny podmínky pro přijetí reakčních opatření Unie. Je-li to vhodné, měla by Komise rovněž předložit Radě návrh prováděcího aktu, kterým se rozhoduje, že Unie vyzývá třetí zemi k nápravě újmy způsobené Unii. Kromě toho může mít hospodářský nátlak dopad na Unii nebo na kterýkoli členský stát, a může tak vyvstat potřeba jednat rychle podle tohoto nařízení a v souladu se zásadami Unie týkajícími se solidarity mezi členskými státy a loajální spolupráce. V důsledku toho by Rada měla jednat urychleně a vyvinout veškeré nezbytné úsilí, aby přijala rozhodnutí do osmi týdnů od předložení návrhu Komisí. Při výkonu svých prováděcích pravomocí by Rada měla zohledňovat podmínky pro existenci hospodářského nátlaku a kritéria pro určení toho, zda je vhodné vyzvat třetí zemi k nápravě újmy způsobené Unii.

- (20) Ve snaze zajistit ukončení hospodářského nátlaku a nápravu újmy způsobené Unii, bylo-li k ní vyzváno, by Unie měla usilovat o včasné a spravedlivé urovnání této záležitosti. Komise by proto měla poskytnout vhodnou příležitost ke konzultacím s dotčenou třetí zemí, a je-li tato třetí země připravena zahájit konzultace v dobré víře, urychleně s ní začít jednat. Aniž je dotčeno rozdělení pravomocí mezi Unií a členskými státy, měla by Komise v průběhu těchto konzultací usilovat o prozkoumání prostředků, jako jsou přímá jednání, předložení záležitosti k mezinárodnímu konečnému rozhodnutí nebo zprostředkování, smírčí řízení nebo dobré služby třetí strany. Zejména pokud třetí země pozastaví hospodářský nátlak a souhlasí s předložením záležitosti k mezinárodnímu konečnému rozhodnutí, měla by být v případě potřeby s třetí zemí uzavřena mezinárodní dohoda. Taková mezinárodní dohoda by mohla být uzavřena buď Unií v souladu s článkem 218 Smlouvy o fungování EU, nebo dotčeným členským státem.
- (21) Unie by měla podporovat třetí země dotčené stejným nebo obdobným hospodářským nátlakem nebo jiné zainteresované třetí země a spolupracovat s nimi. Unie by se měla podílet na mezinárodní koordinaci na jakýchkoli dvoustranných, vícestranných nebo mnohostranných fórech vhodných pro prevenci nebo odstraňování hospodářského nátlaku. Komise by měla vyjádřit postoj Unie, v příslušných případech stanovených Smlouvami po konzultaci s Radou, a je-li to vhodné, za účasti členských států.

- (22) Je žádoucí, aby Unie aktivně využívala všechny dostupné prostředky pro jednání s dotčenou třetí zemí, například vyjednávání, postoupení ke konečnému rozhodnutí nebo zprostředkování, a aby ukládala reakční opatření pouze v případě, že tyto prostředky nevedou k rychlému a účinnému ukončení hospodářského nátlaku a v příslušných případech, je-li k tomu dotčená třetí země Unii vyzvána, k nápravě újmy způsobené Unii, a pokud je přijetí těchto opatření nezbytné k ochraně zájmů a práv Unie a jejích členských států podle mezinárodního práva a je v zájmu Unie. Je vhodné, aby toto nařízení stanovilo použitelná pravidla a postupy pro ukládání a uplatňování reakčních opatření Unie a umožňovalo rychlé jednání v případech, kdy je to nezbytné pro zachování účinnosti těchto reakčních opatření Unie.

- (23) Reakční opatření Unie přijatá v souladu s tímto nařízením by měla být vybírána a navrhována na základě objektivních kritérií včetně: účinnosti opatření s ohledem na jejich schopnost přimět třetí zemi k ukončení hospodářského nátlaku a, je-li to vhodné, k nápravě újmy způsobené Unii; potenciálu zmírnit následky pro hospodářské subjekty Unie, které byly dotčeny hospodářským nátlakem; cíle zabránit negativním hospodářským a jiným účinkům na Unii nebo je minimalizovat; a zamezení nepřiměřené administrativní zátěži a nákladům při uplatňování reakčních opatření Unie. Investiční prostředí a znalostní ekonomika Unie by měly být chráněny. Je zásadní, aby při výběru a navrhování reakčních opatření Unie byl zohledňován zájem Unie, což mimo jiné zahrnuje zájmy jak dodavatelských, tak navazujících unijních odvětví a unijních konečných spotřebitelů. Pokud Komise zvažuje reakční opatření Unie, měla by dát přednost opatřením, která by neměla nepřiměřený dopad na právní jistotu a předvídatelnost opatření pro hospodářské subjekty a na správu příslušných vnitrostátních předpisů. Pokud Komise zvažuje reakční opatření Unie, která mají dopad na povolení, registrace, licence nebo jiná práva pro účely obchodních činností, měla by dát přednost opatřením, jež ovlivňují postupy uplatňované v celé Unii a jsou založena na sekundárním právu, nebo pokud taková opatření nejsou vhodná, opatřením v oblastech, v nichž existuje obsáhlá právní úprava Unie. Reakční opatření Unie by neměla zasahovat do správních rozhodnutí založených na hodnocení vědeckých důkazů. Reakční opatření Unie by měla být vybírána ze široké škály možností, aby bylo možné ve všech konkrétních případech přijmout nejvhodnější opatření.

- (24) Unie by měla mít možnost přijmout reakční opatření Unie s obecnou působností navržená tak, aby měla dopad na konkrétní odvětví, regiony nebo subjekty dotčené třetí země. Unie by rovněž měla mít možnost přijmout reakční opatření Unie, jež se vztahují na určité fyzické nebo právnické osoby, které jsou propojeny s vládou třetí země nebo na ni mají vazby, a které se zabývají nebo se mohou zabývat činnostmi, na něž se vztahuje článek 207 Smlouvy o fungování EU. Tato cílená reakční opatření Unie mohou přimět třetí zemi k rychlému ukončení hospodářského nátlaku a zároveň účinně zabránit negativním účinkům tohoto nátlaku na hospodářství členských států, unijní hospodářské subjekty a unijní konečné spotřebitele, nebo tyto dopady minimalizovat.

- (25) V rámci reakce Unie s cílem přimět třetí země k ukončení hospodářského nátlaku může Komise rovněž přijmout opatření podle jiných právních nástrojů než tohoto nařízení, které Komisi svěžují zvláštní pravomoci, například pokud jde o poskytování finančních prostředků Unie nebo možnosti omezit účast v rámcových programech Unie pro výzkum a inovace, a to v souladu s platnými postupy v nich stanovenými. Tímto nařízením nejsou dotčena pravidla a postupy podle těchto jiných právních nástrojů. Komise by měla zajistit koordinaci přijímání opatření stanovených v příloze I s opatřeními, která přijímá podle jiných právních aktů Unie, než je toto nařízení. Zejména by celková reakce Unie měla být přiměřená a neměla by přesahovat újmu způsobenou Unii. Aniž jsou dotčeny jakékoli povinnosti podávat Evropskému parlamentu nebo Radě zprávy stanovené v těchto jiných právních nástrojích, měla by Komise průběžně informovat Evropský parlament a Radu o opatřeních v rámci těchto nástrojů synchronizovaných s reakčními opatřeními Unie.
- (26) Pro účely rozhodnutí o reakčních opatřeních Unie je vhodné stanovit pravidla týkající se původu zboží nebo služeb a státní příslušnosti poskytovatelů služeb, investic a držitelů práv duševního vlastnictví. Pravidla původu a státní příslušnosti by měla být stanovena s ohledem na obecně platná pravidla pro nepreferenční obchod a investice, která jsou použitelná podle práva Unie a mezinárodních dohod uzavřených Unií.

- (27) Pro účely dosažení ukončení hospodářského nátlaku v konkrétním případě a případně nápravy způsobené újmy by se reakční opatření Unie spočívající v omezení přímých zahraničních investic nebo obchodu službami měla vztahovat pouze na služby poskytované nebo přímé investice uskutečňované v rámci Unie jednou nebo více právníckými osobami usazenými v Unii, které vlastní nebo ovládají osoby z dotčené třetí země, je-li to nezbytné k zajištění účinnosti reakčních opatření Unie, a zejména k tomu, aby se předešlo vyhýbání se těmto opatřením a jejich obcházení. Rozhodnutí uložit jakákoli taková omezení by mělo být řádně odůvodněno v prováděcích aktech přijatých podle tohoto nařízení s ohledem na kritéria stanovená v tomto nařízení.
- (28) Po přijetí reakčních opatření Unie by Komise měla průběžně posuzovat situaci hospodářského nátlaku, účinnost reakčních opatření Unie a jejich dopad na zájem Unie, aby mohla reakční opatření Unie odpovídajícím způsobem změnit, pozastavit nebo ukončit. Je proto nezbytné stanovit pravidla a postupy pro změnu, pozastavení a ukončení reakčních opatření Unie a okolnosti, za nichž jsou změna, pozastavení nebo ukončení reakčních opatření Unie vhodné.
- (29) Vzhledem k možnému dopadu na zúčastněné strany je nezbytné stanovit možnosti pro zapojení těchto zúčastněných stran, včetně podniků, pro účely přijetí a změny reakčních opatření Unie a případně pro účely jejich pozastavení a ukončení.

- (30) S ohledem na hospodářský nátlak třetích zemí a především na jeho četnost a závažnost by Komise měla v zájmu zajištění soudržnosti se všemi relevantními právními akty Unie zřídit jednotné kontaktní místo pro fungování tohoto nařízení a měla by následně jednat s cílem zajistit, aby Unie byla schopna lépe předvídat hospodářský nátlak a účinně na něj reagovat.
- (31) Je důležité zajistit, aby Evropský parlament a Rada byly pravidelně a včas informovány o příslušném vývoji při uplatňování tohoto nařízení a, je-li to vhodné, měly příležitost k výměně názorů s Komisí.

- (32) Za účelem umožnění úpravy pravidel původu nebo státní příslušnosti tak, aby tato pravidla zohledňovala příslušný vývoj mezinárodních nástrojů a zkušenosti s uplatňováním opatření podle tohoto nařízení nebo jiných aktů Unie, by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o změny přílohy II. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů¹. Pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají automaticky přístup na zasedání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.
- (33) Za účelem zajištění jednotných podmínek pro provádění reakčních opatření Unie podle tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011².

¹ Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (34) Pro přijímání reakčních opatření Unie a pro jejich změnu, pozastavení nebo ukončení by se měl použít přezkumný postup vzhledem k tomu, že tato opatření určují reakci Unie na hospodářský nátlak spadající do oblasti působnosti tohoto nařízení. S ohledem na zvláštní povahu tohoto nařízení a zvláštní citlivost spojenou s reakčními opatřeními Unie by Komise neměla přijmout návrh prováděcího aktu o reakčních opatřeních Unie, pokud výbor k tomuto aktu nevydá žádné stanovisko. Při výkonu svých prováděcích pravomocí by Komise měla věnovat zvláštní pozornost řešením, která mají co nejširší podporu mezi členskými státy, a ve všech fázích postupu, včetně odvolacího výboru, by měla hledat vyvážená řešení a vyhýbat se tomu, aby jednala proti převažujícímu postoji mezi členskými státy, zejména pokud jde o vhodnost návrhu prováděcího aktu.
- (35) Pokud je v závažných, naléhavých a řádně odůvodněných případech týkajících se změny nebo pozastavení reakčních opatření Unie nutné, aby se rychlým jednáním zabránilo vzniku nenapravitelné škody Unii nebo členskému státu nebo aby se zajistil soulad s mezinárodním právem, měla by Komise přijmout okamžitě použitelné dočasné prováděcí akty. Taková rychlá opatření by mohla předejít tomu, aby nátlak způsobil nebo zhoršil jakékoli hospodářské škody, zejména s ohledem na ochranu naléhavých a životně důležitých zájmů Unie nebo členského státu.

- (36) Veškeré kroky učiněné podle tohoto nařízení, včetně přijetí reakčních opatření Unie, která se vztahují na určité fyzické nebo právnické osoby, mají být v souladu s Listinou základních práv Evropské unie. Kromě toho má být jakékoli zpracovávání osobních údajů podle tohoto nařízení v souladu s příslušnými pravidly na ochranu osobních údajů. Úředníci členského státu získávající informace podle tohoto nařízení mají zpracovávat osobní údaje v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679¹. Orgány Unie mají osobní údaje zpracovávat v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725².

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

- (37) Komise by měla vyhodnotit reakční opatření Unie přijatá podle tohoto nařízení s ohledem na jejich účinnost a fungování a je-li to vhodné, vyvodit závěry pro účely budoucích reakčních opatření Unie. Komise by rovněž měla toto nařízení přezkoumat poté, co získá dostatečné zkušenosti s jeho uplatňováním a prováděním, jakož i s jeho vztahem k jiným politikám a stávajícím právním nástrojům Unie, včetně nařízení Rady (ES) č. 2271/96¹. Přezkum tohoto nařízení by se měl týkat oblasti působnosti, fungování, účelnosti a účinnosti tohoto nařízení. Komise by měla o svém posouzení podat zprávu Evropskému parlamentu a Radě,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

¹ Nařízení Rady (ES) č. 2271/96 ze dne 22. listopadu 1996 o ochraně proti účinkům právních předpisů přijatých určitou třetí zemí uplatňovaných mimo její území, jakož i proti účinkům opatření na nich založených nebo z nich vyplývajících (Úř. věst. L 309, 29.11.1996, s. 1).

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. Toto nařízení se použije v případech hospodářského nátlaku třetí země. Stanoví pravidla a postupy k zajištění účinné ochrany zájmů Unie a jejích členských států před hospodářským nátlakem třetí země.
2. Toto nařízení stanoví rámec pro reakci Unie na hospodářský nátlak s cílem od něj odradit nebo dosáhnout jeho ukončení, přičemž tento rámec Unii umožní v krajním případě hospodářskému nátlaku čelit prostřednictvím reakčních opatření Unie.

Toto nařízení rovněž stanoví rámec, v němž může Unie případně požadovat nápravu újmy způsobené Unii.
3. Veškeré kroky učiněné podle tohoto nařízení musí být v souladu s mezinárodním právem a musí být prováděny v rámci zásad a cílů vnější činnosti Unie.
4. Uplatňováním tohoto nařízení nejsou dotčeny stávající nástroje Unie a mezinárodní dohody uzavřené Unií, či opatření přijatá na jejich základě v oblasti společné obchodní politiky, která jsou v souladu s mezinárodním právem, ani jiné politiky Unie.

5. Tímto nařízením není dotčeno rozdělení pravomocí mezi Unií a jejími členskými státy.

Článek 2

Hospodářský nátlak

1. Pro účely tohoto nařízení dochází k hospodářskému nátlaku, pokud třetí země uplatňuje nebo hrozí uplatňováním opatření ovlivňujícího obchod nebo investice, aby tak předešla ukončení, změně nebo přijetí určitého aktu Unií nebo členským státem nebo takového ukončení, změny nebo přijetí dosáhla, čímž se vměšuje do legitimních svrchovaných rozhodnutí Unie nebo členského státu.
2. Při rozhodování, zda jsou splněny podmínky stanovené v odstavci 1, Komise a Rada zohlední tyto skutečnosti:
 - a) intenzitu, závažnost, četnost, trvání, šíři a rozsah opatření třetí země, včetně jeho dopadu na obchodní nebo investiční vztahy s Unií, a tlak, který vytváří na Unii nebo členský stát;
 - b) zda se třetí země systematicky podílí na vměšování, jehož cílem je předejít určitým aktům Unie, členského státu či jiné třetí země nebo takových aktů dosáhnout;
 - c) do jaké míry opatření třetí země zasahuje do oblasti svrchovanosti Unie nebo členského státu;

- d) zda třetí země jedná na základě legitimního zájmu, který je mezinárodně uznáván;
- e) zda a jakým způsobem se třetí země před uložením nebo uplatněním svých opatření skutečně pokusila v dobré víře urovnat záležitost prostřednictvím mezinárodní koordinace nebo postoupení ke konečnému rozhodnutí, a to buď dvoustraně, nebo v rámci mezinárodního fóra.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „opatřením třetí země“ jakékoli jednání nebo opomenutí, které lze podle mezinárodního práva přičítat třetí zemi;
- 2) „určitým aktem“ jakýkoli právní nebo jiný akt, včetně vyjádření postoje, orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie, členského státu nebo třetí země;
- 3) „újmou způsobenou Unii“ negativní dopad, včetně hospodářské škody, na Unii nebo členský stát, včetně hospodářských subjektů Unie, v důsledku hospodářského nátlaku;

- 4) „třetí zemí“ jakýkoli stát, samostatné celní území nebo jiný subjekt mezinárodního práva jiné než Unie nebo členský stát.

Článek 4

Přezkum opatření třetích zemí

1. Komise může z vlastního podnětu nebo na základě řádně odůvodněné žádosti přezkoumat jakékoli opatření třetí země s cílem rozhodnout, zda splňuje podmínky čl. 2 odst. 1.
2. Komise při přezkumu opatření třetí země jedná urychleně. Doba trvání přezkumu obvykle nepřesáhne čtyři měsíce.

Komise provádí přezkum na základě ověřených informací shromážděných z vlastního podnětu nebo na základě informací získaných z jakéhokoli spolehlivého zdroje, včetně některého členského státu, Evropského parlamentu, hospodářských subjektů nebo odborových svazů.

Komise zajistí ochranu důvěrných údajů v souladu s článkem 15, v případě potřeby včetně ochrany totožnosti toho, kdo informaci poskytl.

Komise zpřístupní veřejnosti zabezpečený nástroj s cílem usnadnit předkládání informací Komisi.

3. Komise včas informuje členské státy o zahájení přezkumů a o příslušném vývoji, pokud jde o probíhající přezkumy.
4. Je-li to nutné, vyžádá si Komise informace o dopadu opatření třetí země.

Komise může požádat členské státy, aby tyto informace poskytly, a členské státy tuto žádost urychleně vyřídí.

Zveřejněním oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie* a, je-li to vhodné, jinými vhodnými prostředky komunikace s veřejností může Komise vyzvat zúčastněné strany, aby předložily informace. Komise stanoví datum, do kterého mají být tyto informace předloženy, s přihlédnutím ke lhůtě uvedené v odst. 2 prvním pododstavci.

Pokud Komise takové oznámení zveřejní, oznámí dotčené třetí zemi, že byl přezkum zahájen.

Článek 5

Rozhodnutí ohledně opatření třetí země

1. Pokud Komise po přezkumu provedeném v souladu s článkem 4 dospěje k závěru, že opatření třetí země splňuje podmínky čl. 2 odst. 1, předloží Radě návrh prováděcího aktu, kterým se rozhoduje, že opatření třetí země splňuje podmínky čl. 2 odst. 1.

V tomto návrhu Komise vysvětlí, jak jsou zmíněné podmínky splněny.

Návrh stanoví orientační lhůtu, během níž Komise posoudí, zda jsou splněny podmínky čl. 8 odst. 1. Tato lhůta nesmí být delší než šest měsíců, ledaže je vzhledem ke zvláštním okolnostem případu nezbytné stanovit řádně odůvodněnou delší lhůtu.

2. V návrhu uvedeném v odstavci 1 nebo v následném návrhu prováděcího aktu Rady Komise navrhne, je-li to vhodné, aby Rada rozhodla, že třetí země bude vyzvána k nápravě újmy způsobené Unii.

Posouzení, zda je vhodné vyzvat třetí zemi k nápravě újmy způsobené Unii, vychází ze všech okolností daného případu. Toto posouzení vychází zejména z povahy a rozsahu způsobené škody a z obecné povinnosti mezinárodního obyčejového práva plně napravit újmu způsobenou mezinárodně protiprávním chováním.

3. Aniž je dotčeno jakékoli jednání s dotčenou třetí zemí podle článku 6, a je-li to užitečné pro účely rozhodnutí podle odstavce 1 tohoto článku, vyzve Komise před předložením návrhu podle uvedeného odstavce třetí zemi, aby ve stanovené lhůtě předložila své připomínky. Tato lhůta musí být přiměřená a nesmí vést ke zbytečnému prodlení při předložení návrhu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku.
4. Před předložením návrhu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku informuje Komise Evropský parlament o závěrech přezkumu provedeného v souladu s článkem 4.
5. Rada přijme prováděcí akty uvedené v odstavcích 1 a 2 kvalifikovanou většinou.
Rada může kvalifikovanou většinou změnit návrhy uvedené v odstavcích 1 a 2.
6. Pro účely tohoto článku jedná Rada urychleně.
Rada jedná do osmi týdnů od předložení návrhů uvedených v odstavcích 1 a 2.
Odchylně od druhého pododstavce může Rada jednat po uplynutí uvedené osmitýdenní lhůty, pokud informuje Komisi o prodlení a o jeho důvodech.

Celková lhůta pro jednání Rady nesmí obvykle přesáhnout deset týdnů od předložení návrhů uvedených v odstavcích 1 a 2.

Při výkonu svých prováděcích pravomocí Rada použije čl. 2 odst. 1, který stanoví podmínky pro existenci hospodářského nátlaku, a kritéria stanovená v odst. 2 druhém pododstavci tohoto článku, a vysvětlí, jak jsou tyto podmínky splněny a jak jsou kritéria uplatňována.

7. Prováděcí akty přijaté podle tohoto článku se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*.
8. Evropský parlament je informován o všech prováděcích aktech navržených nebo přijatých podle tohoto článku.
9. Pokud Rada přijme prováděcí akt uvedený v odstavci 1, Komise o tom informuje třetí zemi a vyzve ji, aby okamžitě ukončila hospodářský nátlak.
10. Pokud Rada přijme prováděcí akt uvedený v odstavci 2, vyzve Komise třetí zemi, aby v přiměřené lhůtě napravila újmu způsobenou Unii.

Článek 6
Jednání se třetí zemí

1. Po přijetí prováděcího aktu v souladu s článkem 5 poskytne Komise vhodnou příležitost ke konzultacím se třetí zemí s cílem dosáhnout ukončení hospodářského nátlaku a nápravy újmy způsobené Unii, pokud je požadována podle čl. 5 odst. 10.

Pokud třetí země naváže v dobré víře konzultace s Unií, Komise se do nich urychleně zapojí.

V průběhu těchto konzultací může Komise s danou třetí zemí prozkoumat mimo jiné tyto možnosti:

- a) přímá jednání,
 - b) postoupení věci k mezinárodnímu konečnému rozhodnutí,
 - c) zprostředkování, smírcí řízení nebo dobré služby třetí strany s cílem pomoci Unii a třetí zemi v úsilí podle tohoto článku.
2. Aniž je dotčen odstavec 1, usiluje Komise o ukončení hospodářského nátlaku rovněž tím, že záležitost, v příslušných případech stanovených Smlouvami po konzultaci s Radou, vznesne na jakémkoli příslušném mezinárodním fóru.

3. Po přijetí reakčních opatření Unie podle článku 8 je Komise nadále otevřena zahájení konzultací se třetí zemí, a to ve spojení s možným pozastavením jakýchkoli reakčních opatření Unie podle čl. 12 odst. 2.

Článek 7

Mezinárodní spolupráce

Komise, v příslušných případech stanovených Smlouvami po konzultaci s Radou, zahájí konzultace a spolupracuje s jakoukoli třetí zemí dotčenou stejným nebo obdobným hospodářským nátlakem, nebo s jakoukoli jinou třetí zemí, která na tom má zájem, s cílem dosáhnout ukončení hospodářského nátlaku.

Tyto konzultace a spolupráce mohou, je-li to vhodné, zahrnovat:

- a) sdílení relevantních informací a zkušeností za účelem usnadnění soudržné reakce na tento hospodářský nátlak;
- b) koordinaci na příslušných mezinárodních fórech;
- c) koordinaci reakce na hospodářský nátlak.

Je-li to vhodné, vyzve Komise členské státy k účasti na těchto konzultacích a spolupráci.

Tyto konzultace a spolupráce nesmí vést ke zbytečnému prodlení v postupu podle tohoto nařízení.

Článek 8
Reakční opatření Unie

1. Komise přijme prostřednictvím prováděcího aktu reakční opatření Unie, pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:
 - a) jednání podle článků 5 a 6 nevedlo v přiměřené lhůtě k ukončení hospodářského nátlaku a k nápravě újmy způsobené Unii, byla-li požadována podle čl. 5 odst. 10;
 - b) přijetí reakčních opatření Unie je s ohledem na dostupné možnosti nezbytné k ochraně zájmů a práv Unie a jejích členských států v konkrétním případě;
 - c) přijetí reakčních opatření Unie je v zájmu Unie, určeném v souladu s článkem 9.

Pokud byl hospodářský nátlak ukončen, ale třetí země zcela nenapravila újmu způsobenou Unii, přestože k tomu byla vyzvána, Komise při svém posouzení, zda je podmínka uvedená v prvním pododstavci písm. b) tohoto odstavce splněna, vychází ze všech okolností daného případu. Toto posouzení vychází zejména z povahy a rozsahu způsobené škody a z obecné povinnosti mezinárodního obyčejového práva plně napravit újmu způsobenou mezinárodně protiprávním chováním.

Prováděcí akty uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce se přijímají přezkumným postupem podle čl. 18 odst. 2.

2. Komise vybere vhodná reakční opatření Unie z opatření uvedených v příloze I. O tom, která z těchto opatření jsou vhodná, rozhodne na základě kritérií pro výběr a navrhování stanovených v článku 11.

V prováděcím aktu uvedeném v odstavci 1 tohoto článku Komise uvede, z jakých důvodů se domnívá, že podmínky uvedené ve zmíněném odstavci jsou splněny, a z jakých důvodů se domnívá, že reakční opatření Unie jsou vhodná s ohledem na kritéria uvedená v článku 11.

3. Reakční opatření Unie se přijmou jako:
 - a) opatření s obecnou působností nebo
 - b) opatření, která se vztahují na určité fyzické nebo právnické osoby, které jsou nebo mohou být zapojeny do činností spadajících do oblasti působnosti článku 207 Smlouvy o fungování EU, a které jsou propojeny s vládou třetí země nebo na ni mají vazby.

Reakční opatření Unie uvedená v prvním pododstavci písm. a) mohou být navržena tak, aby měla dopad na konkrétní odvětví, regiony nebo subjekty třetí země v souladu s pravidly původu a státní příslušnosti stanovenými v příloze II.

4. Pokud opatření třetí země představuje mezinárodně protiprávní chování, mohou reakční opatření Unie sestávat z opatření, která znamenají neplnění mezinárodních závazků vůči této třetí zemi.
5. Komise zajistí, aby bylo přijetí reakčních opatření Unie koordinováno s opatřeními, která přijímá podle jiných právních aktů Unie, než je toto nařízení, za účelem reakce na hospodářský nátlak v tomto konkrétním případě.
6. Prováděcí akt uvedený v odstavci 1 stanoví odložené datum použitelnosti, které nesmí být pozdější než tři měsíce ode dne přijetí daného prováděcího aktu, ledaže je s ohledem na zvláštní okolnosti stanoveno pozdější datum použitelnosti.

Komise stanoví uvedené datum s přihlédnutím k okolnostem případu tak, aby bylo možné provést oznámení třetí zemi podle odstavce 7 a aby třetí země ukončila hospodářský nátlak a napravila újmu způsobenou Unii, byla-li k tomu vyzvána.

7. Po přijetí prováděcího aktu uvedeného v odstavci 1 jej Komise dotčené třetí zemi oznámí a:
 - a) vyzve třetí zemi, aby okamžitě ukončila hospodářský nátlak, a je-li to vhodné a byla-li k tomu vyzvána, napravila újmu způsobenou Unii;
 - b) nabídne jednat o řešení s třetí zemí a

c) oznámí třetí zemi, že pokud nebude ukončen hospodářský nátlak, a je-li to vhodné a byla-li k tomu třetí země vyzvána, pokud tato země nenapraví újmu způsobenou Unii, budou uplatňována reakční opatření Unie.

8. Pokud má Komise věrohodné informace o tom, že byl hospodářský nátlak ukončen nebo že třetí země podnikla konkrétní kroky k ukončení hospodářského nátlaku a případně napravila újmu způsobenou Unii před odloženým datem použitelnosti stanoveným v souladu s odstavcem 6, stanoví prováděcí akt uvedený v odstavci 1 další odklad data použitelnosti. Tento odklad bude trvat po dobu stanovenou v uvedeném prováděcím aktu a musí být takového charakteru, aby Komisi umožnil ověřit, že skutečně došlo k ukončení hospodářského nátlaku.

Pokud má Komise takové věrohodné informace, zveřejní o tom oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie*, a rovněž uvede datum použitelnosti prováděcího aktu uvedeného v odstavci 1, odložené v souladu s prvním pododstavcem tohoto odstavce.

9. Pokud třetí země ukončí hospodářský nátlak a je-li to vhodné, napraví újmu způsobenou Unii před datem použitelnosti prováděcího aktu uvedeného v odstavci 1, přijme Komise prováděcí akt, kterým uvedený prováděcí akt zruší.

Tento zrušující prováděcí akt se přijme přezkumným postupem podle čl. 18 odst. 2.

10. Bez ohledu na odstavce 7, 8 a 9 může prováděcí akt uvedený v odstavci 1 stanovit, že se reakční opatření Unie použijí, aniž by Komise nejprve vyzvala podle odst. 7 písm. a) dotčenou třetí zemi, aby ukončila hospodářský nátlak nebo, je-li to vhodné, napravila újmu způsobenou Unii, nebo aniž by oznámila podle odst. 7 písm. c) dotčené třetí zemi, že se použijí reakční opatření Unie, je-li to v řádně odůvodněných případech nezbytné pro zachování práv a zájmů Unie nebo členského státu, zejména účinnosti reakčních opatření Unie.
11. Bez ohledu na odstavce 6 a 8, pokud hospodářský nátlak spočívá v hrozbě uplatnění opatření třetí země ovlivňujícího obchod nebo investice v souladu s čl. 2 odst. 1, použije se prováděcí akt uvedený v odstavci 1 tohoto článku od data, od něhož se toto opatření třetí země uplatňuje.

Komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o datu použitelnosti prováděcího aktu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku.

Článek 9

Určení zájmu Unie

Určení zájmu Unie na přijetí, pozastavení, změně nebo ukončení reakčních opatření Unie vychází ze všech dostupných informací a spočívá v posouzení jednotlivých dotčených zájmů jako celku. Mezi tyto zájmy patří především zachování schopnosti Unie a jejích členských států přijímat legitimní svrchovaná rozhodnutí bez hospodářského nátlaku a všechny ostatní zájmy Unie nebo členských států v konkrétním případě, zájmy hospodářských subjektů Unie, včetně dodavatelských a navazujících odvětví, a zájmy konečných spotřebitelů v Unii, kteří jsou hospodářským nátlakem nebo reakčními opatřeními Unie dotčeni nebo jimi dotčeni být mohou.

Článek 10

Podmínky pro uplatňování reakčních opatření Unie na určité fyzické nebo právnické osoby

1. Pro účely čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce písm. b) může být určitá fyzická nebo právnická osoba považována za propojenou s vládou třetí země nebo na ni mající vazby, pokud:
 - a) dotčená vláda skutečně vlastní více než 50 % základního kapitálu této právnické osoby, vykonává v ní přímo či nepřímo více než 50 % hlasovacích práv nebo má pravomoc jmenovat většinu jejích řídících pracovníků nebo jinak právně řídit její činnost;

- b) tato osoba požívá výlučných nebo zvláštních práv či výsad udělených právně nebo fakticky vládou dotčené třetí země, pokud působí v odvětví, v němž tato vláda omezuje počet dodavatelů nebo kupujících na jednoho nebo více, nebo pokud jí tato vláda přímo či nepřímo dovoluje používat praktiky, které brání hospodářské soutěži nebo ji omezují či narušují, nebo
- c) tato osoba fakticky jedná jménem vlády dotčené třetí země, na základě jejích pokynů nebo z jejího podnětu.

2. Má-li Komise důvod se domnívat, že fyzická nebo právnická osoba splňuje kritéria stanovená v čl. 8 odst. 3 prvním pododstavci písm. b), a zvažuje-li přijetí reakčních opatření Unie vůči této osobě, informuje tuto osobu:

- a) o tom, z jakých důvodů se Komise domnívá, že daná osoba splňuje uvedená kritéria;
- b) o reakčních opatřeních Unie, jejichž přijetí Komise vůči této osobě zvažuje;
- c) o možnosti dotčené osoby v přiměřené lhůtě předložit připomínky k tomu, zda splňuje uvedená kritéria.

3. Pro účely odstavce 2 zveřejní Komise oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie* a pokud možno oznámí uvedené skutečnosti přímo dotčené osobě.

V tomto oznámení umožní Komise jiným zúčastněným stranám, aby předložily připomínky.

4. Pro účely tohoto článku Komise může shromažďovat jakékoli informace, které považuje za relevantní, a to i cestou vyžádání si takových informací od členských států.
5. Aniž je dotčen článek 12, pokud jsou po přijetí reakčních opatření Unie uvedených v čl. 8 odst. 3 prvním pododstavci písm. b) Komisi předloženy nové podstatné důkazy, Komise přezkoumá, zda dotčené osoby i nadále splňují kritéria stanovená v čl. 8 odst. 3 prvním pododstavci písm. b), a tyto osoby o tom informuje.

Článek 11

Kritéria pro výběr a navrhování reakčních opatření Unie

1. Reakční opatření Unie musí být přiměřená a nesmí překročit úroveň újmy způsobené Unii, přičemž se přihlíží k závažnosti hospodářského nátlaku, jeho hospodářskému dopadu na Unii nebo členský stát a k právům Unie a jejích členských států.

2. Komise vybere a navrhne vhodná reakční opatření Unie na základě dostupných informací, včetně informací shromážděných podle článku 13, a s přihlédnutím k rozhodnutí učiněnému podle článku 5, ke kritériím stanoveným v čl. 2 odst. 2, k určení zájmu Unie podle článku 9, k jakémukoli relevantnímu opatření v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky Unie, jakož i k těmto kritériím:
- a) účinnost reakčních opatření Unie s ohledem na jejich schopnost přimět třetí zemi k ukončení hospodářského nátlaku a k nápravě újmy způsobené Unii, je-li požadována;
 - b) zamezení negativnímu dopadu nebo minimalizace negativního dopadu na:
 - i) subjekty Unie dotčené reakčními opatřeními Unie, mimo jiné s ohledem na dostupnost alternativ pro tyto subjekty, například alternativních zdrojů dodávek zboží nebo služeb,
 - ii) investiční prostředí v Unii nebo v členském státě, včetně dopadu na zaměstnanost a politiku regionálního rozvoje;
 - c) zamezení negativnímu dopadu nebo minimalizace negativního dopadu na podporu hospodářského růstu a zaměstnanost prostřednictvím ochrany práv duševního vlastnictví jako prostředku podpory inovací a znalostní ekonomiky v Unii nebo v členském státě;

- d) potenciál zmírnit následky pro hospodářské subjekty Unie, které byly dotčeny hospodářským nátlakem;
- e) zamezení negativním účinkům reakčních opatření Unie na politiky nebo cíle Unie nebo minimalizace těchto účinků;
- f) zamezení nepřiměřené administrativní zátěži a nákladům při uplatňování reakčních opatření Unie;
- g) existence a povaha jakýchkoli reakčních opatření přijatých třetími zeměmi dotčenými stejným nebo obdobným hospodářským nátlakem, včetně případné koordinace podle článku 7;
- h) veškerá relevantní kritéria stanovená v mezinárodním právu.

Při výběru reakčních opatření Unie dá Komise přednost opatření, která co nejúčinněji zajistí splnění kritérií stanovených v prvním pododstavci písm. a) a b).

3. Aniž je dotčen odstavec 2, při výběru a navrhování vhodného reakčního opatření, které bude mít vliv na postup, jímž orgán veřejné moci v Unii uděluje povolení, registrace, licence nebo jiná práva fyzickým nebo právnickým osobám pro účely výkonu jejich obchodní činnosti, zváží Komise reakční opatření Unie v tomto hierarchickém pořadí:
- a) opatření ovlivňující postupy zahájené po vstupu prováděcího aktu uvedeného v čl. 8 odst. 1 v platnost;
 - b) pokud opatření uvedená v písmenu a) tohoto odstavce nejsou dostupná, opatření ovlivňující postupy, které dosud nebyly ke dni vstupu v platnost prováděcího aktu uvedeného v čl. 8 odst. 1 dokončeny.

Není-li žádné z opatření uvedených v prvním pododstavci možné, může Komise za výjimečných okolností zvážit jiná reakční opatření, pokud se na základě shromážděných informací a stanovisek podle článku 13 prokáže, že tato jiná opatření by byla účinná, aniž by měla v Unii nepřiměřený vliv na dodavatelská či navazující odvětví nebo na konečné spotřebitele, nebo aniž by představovala nepřiměřenou zátěž pro postup správy příslušných vnitrostátních předpisů.

Při výběru a navrhování reakčního opatření Unie podle prvního pododstavce zohlední Komise úroveň harmonizace a dá přednost těm opatřením, která mají vliv na postupy uplatňované v celé Unii nebo v oblasti, v níž existuje obsáhlá právní úprava Unie.

Reakční opatření Unie uvedená v prvním pododstavci nezasahují do správních rozhodnutí orgánů Unie a členských států, jež jsou založena na hodnocení vědeckých důkazů.

4. Je-li to nezbytné pro dosažení cíle tohoto nařízení, může Komise přijmout reakční opatření Unie, jež mají vliv na přístup přímých zahraničních investic do Unie nebo obchod službami a jež se vztahují na služby poskytované nebo přímé investice uskutečňované v rámci Unie jednou nebo více právníckými osobami usazenými v Unii a vlastněnými nebo ovládanými osobami ze třetí země.

Komise může přijmout taková reakční opatření Unie, pokud by jejich neuplatnění na tyto poskytované služby nebo uskutečňované přímé investice nepostačovalo k účinnému dosažení cíle tohoto nařízení, zejména pokud by se dotčená třetí země nebo osoba jinak mohla vyhnout účinku reakčních opatření Unie nebo jej obejít.

Při posuzování toho, zda přijmout taková reakční opatření Unie, Komise kromě kritérií uvedených v odstavcích 1 a 2 zváží mimo jiné tato kritéria:

- a) toky obchodu službami a investic v odvětví, na něž cílí zamýšlená reakční opatření Unie, a riziko, že se dotčená třetí země nebo osoba budou vyhýbat jakýmkoli reakčním opatřením Unie, která se nevztahují na služby poskytované nebo přímé investice uskutečňované v rámci Unie, nebo je budou obcházet;
- b) možnost, že reakční opatření Unie uvedená v prvním pododstavci účinně přispějí k dosažení ukončení hospodářského nátlaku a k nápravě újmy způsobené Unii;
- c) existenci alternativních opatření, která umožní dosáhnout ukončení hospodářského nátlaku a nápravy újmy způsobené Unii a která jsou přiměřeně dostupná a méně omezují obchod službami nebo investice v rámci Unie.

Přijetí takových reakčních opatření Unie musí být v prováděcím aktu podle čl. 8 odst. 1 řádně odůvodněno s ohledem na kritéria uvedená v tomto odstavci.

Článek 12

Změna, pozastavení a ukončení reakčních opatření Unie

1. Komise přezkoumává hospodářský nátlak a účinnost reakčních opatření Unie a jejich účinky na zájem Unie.
2. Pokud třetí země pozastaví hospodářský nátlak, pozastaví Komise uplatňování reakčních opatření Unie po dobu trvání tohoto pozastavení ze strany třetí země.

Pokud třetí země a Unie nebo dotčený členský stát uzavřely dohodu, a to i na základě nabídky této třetí země, o postoupení věci k závaznému mezinárodnímu konečnému rozhodnutí třetí strany a tato třetí země pozastaví svůj hospodářský nátlak, pozastaví Komise uplatňování reakčních opatření Unie po dobu trvání daného řízení o konečném rozhodnutí.

Pokud konečné rozhodnutí nebo urovnání sporu se třetí zemí vyžaduje, aby je tato třetí země provedla, pozastaví Komise uplatňování reakčních opatření Unie po dobu, pokud třetí země provádí toto konečné rozhodnutí nebo urovnání sporu.

Komise uplatňování reakčních opatření Unie pozastaví nebo obnoví, je-li to nezbytné s ohledem na zájem Unie určený podle článku 9, nebo je-li to nezbytné k usnadnění pokračujících jednání podle čl. 6 odst. 3 po přijetí reakčních opatření Unie.

Komise uplatňování reakčních opatření Unie pozastaví nebo obnoví prostřednictvím prováděcích aktů. Tyto prováděcí akty se přijmou přezkumným postupem podle čl. 18 odst. 2.

3. Komise případně změní reakční opatření Unie prostřednictvím prováděcích aktů, je-li nezbytné upravit reakční opatření Unie s ohledem na články 2 a 11 nebo na další vývoj, včetně reakce třetí země.

Tyto prováděcí akty se přijmou přezkumným postupem podle čl. 18 odst. 2.

4. Komise ukončí reakční opatření Unie, nastane-li některá z těchto okolností:
 - a) hospodářský nátlak byl ukončen a v případě, že se Rada rozhodla vyzvat k nápravě újmy způsobené Unii podle čl. 5 odst. 10, újma způsobená Unii byla napravena;

- b) hospodářský nátlak byl ukončen, ale třetí země nenapravila újmu způsobenou Unii, přestože se Rada rozhodla vyzvat k nápravě újmy způsobené Unii podle čl. 5 odst. 10, ledaže je nezbytné zachovat reakční opatření Unie pro účely dosažení cíle tohoto nařízení a s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu;
- c) bylo dosaženo vzájemně přijatelného řešení;
- d) závazné mezinárodní konečné rozhodnutí třetí strany týkající se záležitosti hospodářského nátlaku vyžaduje ukončení reakčních opatření Unie;
- e) ukončení reakčních opatření Unie je vhodné s ohledem na zájem Unie určený podle článku 9.

Komise ukončí reakční opatření Unie prostřednictvím prováděcích aktů. Tyto prováděcí akty se přijmou přezkumným postupem podle čl. 18 odst. 2.

5. V závažných, naléhavých a řádně odůvodněných případech, například za účelem zabránění vzniku nenapravitelné škody způsobené Unii nebo členskému státu nebo aby se i nadále zajistil soulad se závazky Unie podle mezinárodního práva, jež vyplývají z pozastavení nebo ukončení hospodářského nátlaku, přijme Komise okamžitě použitelné prováděcí akty s cílem pozastavit nebo změnit reakční opatření Unie.

Tyto prováděcí akty se přijmou postupem podle čl. 18 odst. 3 a zůstávají v platnosti po dobu nepřesahující dva měsíce.

Článek 13

Shromažďování informací o reakčních opatřeních Unie

1. Komise si před přijetím nebo změnou reakčních opatření Unie vyžádá informace a stanoviska týkající se hospodářského dopadu na hospodářské subjekty Unie, a to zveřejněním oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie* a případně jinými vhodnými veřejnými komunikačními prostředky; Komise si tyto informace a stanoviska může stejným způsobem vyžádat i před pozastavením nebo ukončením uvedených opatření.

V oznámení se uvede den, dokdy mají být dané informace a stanoviska předloženy Komisi.

Komise může zahájit shromažďování informací a stanovisek uvedených v prvním pododstavci kdykoli to považuje za vhodné.

2. Pro účely odstavce 1 Komise informuje a konzultuje zúčastněné strany, zejména sdružení jednající jménem hospodářských subjektů Unie a odbory, které by mohly být dotčeny možnými reakčními opatřeními Unie, a orgány členských států zapojené do přípravy nebo provádění právních předpisů upravujících odvětví, jež by mohla být těmito opatřeními dotčena.

3. Aniž by to vedlo ke zbytečnému prodlení při přijímání reakčních opatření Unie, Komise identifikuje možné varianty případných reakčních opatření Unie, a zejména si vyžádá informace a stanoviska k:
- a) dopadu takových opatření na subjekty ze třetích zemí a jejich konkurenty, obchodní partnery či klienty v Unii, jakož i uživatele, konečné spotřebitele či zaměstnance v Unii;
 - b) vzájemnému působení takových opatření a relevantních právních předpisů členských států;
 - c) administrativní zátěži, která by mohla být těmito opatřeními způsobena.
4. Komise v nejvyšší možné míře zohlední informace a stanoviska shromážděné podle tohoto článku.

Při předložení návrhu prováděcího aktu výboru v rámci přezkumného postupu podle čl. 18 odst. 2 Komise předloží analýzu zamýšlených opatření a jejich možného dopadu.

Tato analýza zahrnuje důkladné posouzení dopadu na dodavatelská i navazující odvětví i na konečné spotřebitele v Unii a případně poukazuje na jakýkoli možný nepřiměřený dopad.

5. Za účelem přijetí okamžitě použitelných prováděcích aktů v souladu s čl. 12 odst. 5 si Komise cíleně vyžádá informace a stanoviska od příslušných zúčastněných stran, ledaže se jedná o výjimečnou situaci, v níž shromažďování informací nebo stanovisek není ze závažných naléhavých důvodů možné nebo z objektivních důvodů potřebné, například k zajištění souladu s mezinárodními závazky Unie.

Článek 14

Jednotné kontaktní místo

1. Komise zřídí jednotné kontaktní místo pro uplatňování tohoto nařízení a jeho koordinaci se všemi relevantními právními akty Unie a pro shromažďování informací a poskytování analýz nákladů a dat s cílem určit povahu hospodářského nátlaku.
2. Pro účely tohoto nařízení plní jednotné kontaktní místo v plném souladu se zásadou důvěrnosti úlohu hlavního kontaktního místa pro unijní podniky a zúčastněné strany ze soukromého sektoru dotčené hospodářským nátlakem, a to i pokud jde o pomoc, která má být v souvislosti s probíhajícím hospodářským nátlakem těmto podnikům a zúčastněným stranám poskytována.

Článek 15

Důvěrnost

1. Informace získané na základě tohoto nařízení smějí být použity pouze k účelu, k němuž byly poskytnuty, vyžádány nebo získány.
2. Osoba, jež poskytuje informace uvedené v odstavci 1, může požádat, aby se s takovými informacemi nakládalo jako s důvěrnými. K této žádosti musí být připojen nedůvěrný a výstižný souhrn dotčených informací nebo v něm musí být uvedeny důvody, proč dotčené informace shrnout nelze.
3. Evropský parlament, Rada, Komise, členské státy ani jejich příslušní úředníci nevyzradí žádné informace důvěrného charakteru, které obdrželi podle tohoto nařízení, bez výslovného souhlasu osoby, jež tyto informace poskytla.
4. Odstavce 2 a 3 nebrání Komisi poskytnout obecné informace ve výstižném souhrnu, pokud toto poskytnutí informací neumožňuje zjistit totožnost osoby, jež je poskytla.

Poskytnutí těchto obecných informací zohledňuje legitimní zájem dotčených stran na tom, aby nebyly poskytnuty důvěrné informace.

5. Úředníci členského státu jsou vázáni služebním tajemstvím, pokud jde o jakékoli důvěrné informace, o nichž se dozvědí v průběhu výkonu svých úředních povinností ve vztahu k tomuto nařízení.
6. Komise poskytne zabezpečený a zašifrovaný systém na podporu přímé spolupráce a výměny informací s úředníky členského státu.

Článek 16

Pravidla původu a státní příslušnosti

1. Pro účely tohoto nařízení se původ zboží nebo služby nebo státní příslušnost poskytovatele služeb, investice nebo držitele práv duševního vlastnictví určí v souladu s přílohou II.
2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat v souladu s článkem 17 akty v přenesené pravomoci, pokud jde o změnu bodů 2 a 3 přílohy II za účelem zohlednění příslušného vývoje mezinárodních nástrojů a zkušeností s uplatňováním tohoto nařízení nebo jiných aktů Unie.

Článek 17

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.

2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 16 odst. 2 je svěřena Komisi na dobu pěti let od ... [den vstupu tohoto nařízení v platnost]. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 16 odst. 2 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci Komise vede konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů.
5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 16 odst. 2 vstoupí v platnost pouze tehdy, pokud proti němu Evropský parlament ani Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 18

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise navrhaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 8 nařízení (EU) č. 182/2011 ve spojení s článkem 5 uvedeného nařízení.

Článek 19

Podávání zpráv a přezkum

1. Aniž je dotčeno nařízení (EU) č. 182/2011, Komise pravidelně a včas informuje Evropský parlament a Radu o relevantním vývoji při uplatňování tohoto nařízení, a to po celou dobu přezkumu opatření třetí země, včetně jeho zahájení, jednání se třetí zemí a mezinárodní spolupráce, jakož i po dobu, po kterou jsou v platnosti reakční opatření Unie.

Na základě obdržených informací mohou Evropský parlament nebo Rada Komisi případně vyzvat k výměně názorů.

Evropský parlament může vyjádřit své názory jakýmkoli vhodným způsobem.

2. Komise reakční opatření Unie přijatá podle článku 8 vyhodnotí do šesti měsíců od jejich ukončení, přičemž zohlední příspěvky zúčastněných stran, informace poskytnuté Evropským parlamentem a Radou a veškeré další relevantní informace, a předloží hodnotící zprávu Evropskému parlamentu a Radě.

Tato hodnotící zpráva přezkoumá účinnost a fungování reakčních opatření Unie a ve vhodných případech vyvodí závěry pro účely budoucích reakčních opatření Unie, jakož i pro přezkum tohoto nařízení podle odstavce 3.

3. Do tří let od přijetí prvního prováděcího aktu podle článku 5, nebo do ... [pět let ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost], podle toho, co nastane dříve, a poté každých pět let Komise přezkoumá toto nařízení a jeho provádění a předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě. Pro účely tohoto přezkumu věnuje Komise zvláštní pozornost veškerým otázkám, které by se mohly objevit, pokud jde o vztah tohoto nařízení k jiným stávajícím nástrojům Unie.

Článek 20

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V ... dne ...

Za Evropský parlament
předsedkyně

Za Radu
předseda nebo předsedkyně

PŘÍLOHA I

Reakční opatření Unie podle článku 8

1. Uložení nových nebo zvýšených cel, včetně opětovného zavedení cel na úrovni doložky nejvyšších výhod nebo uložení cel nad rámec doložky nejvyšších výhod, nebo zavedení jakéhokoli dalšího poplatku na dovoz či vývoz zboží, což může, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků, pokud jde o jakékoli celní koncese.
2. Zavedení či rozšíření omezení dovozu nebo vývozu zboží, případně včetně omezení týkajícího se zboží, jehož vývoz podléhá kontrole, ať již prostřednictvím kvót, dovozních či vývozních licencí nebo jiných opatření, nebo zavedení či rozšíření omezení plateb za zboží, což může, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků.
3. Zavedení omezení obchodu se zbožím prostřednictvím opatření vztahujících se na zboží v tranzitu nebo vnitřních opatření vztahujících se na zboží, což může, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků.

4. Následující opatření, která mohou, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků týkajících se práva účastnit se nabídkových řízení v oblasti zadávání veřejných zakázek:
- a) vyloučení zboží, služeb nebo dodavatelů zboží či poskytovatelů služeb z dotčené třetí země ze zadávacího řízení nebo vyloučení nabídek, jejichž celková hodnota je z více než 50 % tvořena zbožím nebo službami pocházejícími z dotčené třetí země ze zadávacího řízení, pokud není s ohledem na výjimečné okolnosti případu nezbytné stanovit nižší procentní podíl a pokud se na zbývajícím procentním podílu zboží nebo služeb nevztahují závazky Unie podle Dohody o vládních zakázkách, uzavřené v rámci WTO, nebo jiné dohody o veřejných zakázkách uzavřené mezi Unií a jinou třetí zemí, než je dotčená třetí země, nebo
 - b) uložení úpravy bodového hodnocení¹ u nabídek zboží nebo služeb dotčené třetí země nebo u nabídek dodavatelů zboží či poskytovatelů služeb z dotčené třetí země.

¹ Úpravou bodového hodnocení se rozumí povinnost zadavatelů či subjektů provádějících zadávací řízení poměrně snížit, s určitými výjimkami, bodové hodnocení nabídky vyplývající z hodnocení na základě kritérií pro zadání zakázky, jež jsou stanovena v příslušné zadávací dokumentaci, o určitý procentní podíl. V případech, kdy jsou jedinými kritérii pro zadání zakázky cena nebo náklady, se úpravou bodového hodnocení rozumí relativní zvýšení ceny nabídnuté uchazečem o určitý procentní podíl, k němuž dochází pro účely hodnocení nabídek.

5. Uložení opatření ovlivňujících obchod službami, což může, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků týkajících se obchodu službami.
 6. Uložení opatření ovlivňujících přístup přímých zahraničních investic do Unie, což může, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků.
 7. Zavedení omezení na ochranu práv k duševnímu vlastnictví nebo jejich komerční využívání ve vztahu k nositelům práv, kteří jsou státními příslušníky dotčené třetí země, což může, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků týkajících se obchodních aspektů práv k duševnímu vlastnictví.
 8. Zavedení omezení pro bankovníctví, pojišťovnictví, přístup na kapitálové trhy Unie a další činnosti v oblasti finančních služeb, což může, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků týkajících se finančních služeb.
 9. Zavedení nebo rozšíření omezení týkajících se možnosti uvádět na trh Unie zboží, které podléhá právním aktům Unie v oblasti chemických látek, což může, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků.
 10. Zavedení nebo rozšíření omezení týkajících se možnosti uvádět na trh Unie zboží, které podléhá sanitárním a fytosanitárním právním aktům Unie, což může, je-li to nutné, znamenat neplnění platných mezinárodních závazků.
-

PŘÍLOHA II

Pravidla původu a státní příslušnost

1. Původ zboží se určuje v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013¹.
2. Původ služby, včetně služby poskytované v oblasti zadávání veřejných zakázek, se určuje na základě státní příslušnosti fyzické či právnické osoby, která ji poskytuje.

Za státní příslušnost poskytovatele služeb se považuje:

- a) v případě fyzické osoby země, jejímž je tato osoba státním příslušníkem nebo v níž má právo trvalého pobytu;
- b) v případě právnické osoby:
 - i) není-li služba poskytována prostřednictvím obchodní přítomnosti v Unii, země, v níž je právnická osoba zřízena nebo jiným způsobem organizována podle právních předpisů této země a na jejímž území právnická osoba vyvíjí významnou podnikatelskou činnost,

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. L 269, 10.10.2013, s. 1).

- ii) je-li služba poskytována prostřednictvím obchodní přítomnosti v Unii,
 - a) vyvíjí-li právnická osoba významnou podnikatelskou činnost na území členského státu, v němž je usazena, takže je přímo a skutečně propojena s hospodářstvím daného členského státu, členský stát, v němž je usazena, nebo vztahují-li se na ni reakční opatření Unie, státní příslušnost nebo místo trvalého pobytu fyzické nebo právnické osoby nebo osob, které právnickou osobu v Unii vlastní nebo ovládají;
 - b) nevyvíjí-li právnická osoba poskytující službu významnou podnikatelskou činnost, jež je přímo a skutečně propojena s hospodářstvím členského státu, v němž je právnická osoba usazena, původ fyzických či právnických osob, které ji vlastní nebo ovládají.

Právnická osoba se považuje za "vlastněnou" osobami z dané země, pokud více než 50 % jejího základního kapitálu skutečně vlastní osoby z této země, a za „ovládanou“ osobami z dané země, pokud tyto osoby mají pravomoc jmenovat většinu jejích řídicích pracovníků nebo jinak právně řídit její činnost.

3. Za státní příslušnost investice se považuje:

- a) je-li investice zapojena do významné podnikatelské činnosti na území členského státu, v němž je usazena, takže je přímo a skutečně propojena s hospodářstvím tohoto členského státu, státní příslušnost členského státu, v němž je usazena, nebo pokud se na fyzickou nebo právnickou osobu, které investici v Unii vlastní nebo ovládají, vztahují reakční opatření Unie, státní příslušnost nebo místo trvalého pobytu této fyzické nebo právnické osoby;
- b) není-li investice zapojena do významné podnikatelské činnosti, takže není přímo a skutečně propojena s hospodářstvím členského státu, v němž je usazena, státní příslušnost fyzických či právnických osob, které ji vlastní nebo ovládají.

Investice se považuje za „vlastněnou“ osobami z dané země, pokud osoby z této země skutečně vlastní více než 50 % jejího základního kapitálu, a za „ovládanou“ osobami z dané země, pokud tyto osoby mají pravomoc jmenovat většinu jejích řídicích pracovníků nebo jinak právně řídit její činnost.

4. Pokud jde o obchodní aspekty práv k duševnímu vlastnictví, je třeba pojem „státní příslušníci“ vykládat ve stejném smyslu, v jakém se používá v čl. 1 odst. 3 Dohody WTO o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS), včetně jeho budoucích změn.
